

เทวดา

บทที่ 9

ผลการตรวจร่างกายให้คำตอบสำหรับข้อสงสัยในเรื่องความผิดปกติของชายหนุ่ม ศีรษะเขากระทบพื้นสมองกระทบกระเทือนรอยพวก้ำที่คอแสดงร่องรอยของการถูกทำร้ายจนหมดสติไปนาน เพราะอย่างนั้นเขาจึงมีอาการเหมือนคน “ไม่สมประกอบ”

“แล้วความจำจะค่อยๆ กลับคืนมา” หมอว่าอย่างนั้น

“สบายดีหรือเปล่า คุณเสก”

พิมพ์สมรมักจะถามค่านั้น เธอเป็นเพื่อนพี่สาวพาเขาไปตรวจร่างกาย แต่ก็เหมือนทุกครั้งที่ต้องคอยเป็นธุระให้ทุกอย่างขณะที่พรรณศรีเดินตามต้อยๆ บ่อยครั้งที่ร่างเล็กๆ เข้าประชิดเกาะแขนอย่างผูกพันเป็นห่วงเป็นใย และคนร่างใหญ่ตัวตรงท่าที่เข้มแข็งไม่คล้ายคนป่วยก็มีได้หลบหลีก ยอมให้อีกฝ่ายกอดประคองโดยดี

สีหน้าท่าทีและสายตาของเขามองน้องสาวเธอทำให้พรรณศรีเริ่มรู้สึกเดือดร้อน ทั้งๆ ที่เธอก็เคยเห็นภาพความใกล้ชิดของน้องสาวกับชายหนุ่ม โดยที่ไม่เคยเดือดร้อนมาก่อน ก็เมื่อก่อนเขาลอยหน้าลอยตาพูดจาเหมือนเด็กนารำคาญ คำพูดมากมายเหมือนน้ำท่วมทุ่งแต่หาสาระไม่ได้ เธอเคยโล่งใจที่มีพิมพ์สมรอยู่ในระหว่างเธอกับนายคนบ้องตื้น

เดี๋ยวนี้ไม่ใช่.....

ดูเขาเป็นชายหนุ่มจริงจังที่คล้ายมีความคิดลึกล้ำ ดวงตาคมสวยคู่เดิมวาววับจับจ้องมองผู้คนเงียบๆ ริมฝีปากสีสดรูปหยักที่เคยแยกเขี้ยวหัวเราะเต็มที ในบัดนี้ได้แต่ขมวดมุ่นนิดๆ แม้จะคล้ายยิ้มเยาะ ก็ดูดีมีเสน่ห์อย่างประหลาด

ยามเขามองพิมพ์สมร รอยยิ้มนั้นก็กลับอ่อนโยน

“พริม...!” พรรณศรีทำเสียงเรียกกับน้องสาว “อยู่ห่างๆ บ้างเถอะ เธอคอยกอดแขนคุณเสกแบบนั้น ใครเขาจะมองยังไง”

“ใครจะมองยังไงก็ช่างปะไร พริมก็กอดของพริมแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“แต่ว่าเขาเป็นสามีของฉันทนะยะ”

“อ้าว...” อีกฝ่ายร้องงงๆ

“เอาละ ถอยไปได้แล้ว แล้วห้ามกอดอีกเข้าใจไหม”

พรรณศรี ใช้สิทธิของความเป็น “ภรรยา” หันมาประคองประคองชายหนุ่ม อีกฝ่ายไม่ออกดื้อนให้เธอแทงหนายเช่นเคย เขามองเธอแปลกๆ แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกตึกว่าที่เคยเป็น เมื่อครั้ง “นายคนปัญญาฉิม” คอยพิ้วพัน

“คุณเสกจะเอาอะไร บอกพรรณนะคะ พรรณเป็นภรรยาของคุณนะคะ” เธอพูดย้ำแล้วย้ำอีก

คุณสุขสันต์ที่กุกูกูออกมาขึ้นรถรับจะถามข่าว เห็นลูกสะใภ้กอดแขนประคองลูกชายเข้าบ้านด้วยท่าที่ห่วงใยรักใคร่ มีแม่พริมเดินหน้าติดตามหลัง พอถามถึงผลการตรวจของแพทย์ พรรณศรีก็รายงานเสียงแจ้วอย่างละเอียดเหมือนกับเป็นคนเอาธุระทั้งหมดแต่ต้น

คุณสุขสันต์มองลูกชายอย่างเป็นห่วง

“ข้างในไม่มีอะไรแตกหักแน่นอน...เอ แล้วตอนนี้จะต้องทำตัวยังไงกัน” เธอปล้ำเล ยื่นมือไปลูบหน้าชายหนุ่มอย่างเป็นกังวล

“เสก จำแม่ได้ไหมลูก...” พอเขาไม่มีอาการแปลกแยกหลบหลีกเธอก็เลยมีกำลังใจ กอดเขาไว้ด้วยความรักเป็นห่วง “โอ้ ลูกแม่ กลับเป็นอย่างเดิมเร็วๆ นะ อย่าเป็นคนแปลกหน้าอย่างนี้เลย”

ชายหนุ่มที่ยืนถือแต่แรกขยับแขนกอดตอบ คนเป็นแม่อุทานเจือหัวเราะด้วยความยินดี

“เสกกอดแม่แล้ว ดีจริง จำแม่ได้แล้วใช่ไหมลูก”

“ครับ... แม่...” เสียงตอบไม่คล้ายลูกอ่อนแม่คนเดิม ทั้งสีหน้าท่าทีก็ไม่ใกล้เคียง แต่ทุกคนก็หัวเราะพอใจ

คุณอัชชา คุณวันดีและอนัจจ์ มาถึงและรับฟังคำบอกเล่าถึงการวินิจฉัยของแพทย์ด้วยสีหน้าคล้ายโล่งใจแต่ประกายตากลับแฝง

ความเครียดขี้นม อดจั้นนั้น จับตามองพรรณศจีนาานๆ ด้วยสายตา กิ่งเหยียดหยามกิ่งเวยะหยันจนเธอรู้สึกอึดอัด เธอทำเป็นไม่สนใจ ยิ้มหวานหัวเราะหัวใครขณะที่เล่าเรื่อง

คุณวันดีเองก็แต่งปั้นยิ้มหวานไม่แพ้กัน

“ถึงสมองกระทบกระเทือนแต่ก็ดีแล้วละที่ไม่เป็นอะไรมากนักว่าโชคดีที่สุดแล้ว อีกหน่อยก็คงกลับดีเหมือนเก่านะหลานนะ”

สีหน้าชายหนุ่มเฉยเฉยจนอาสะใ้วางตัวไม่ถูก อชชา ก็เช่นกันที่รู้สึกอึดอัดกับท่าที สีหน้าและสายตาของหลานชายที่เปลี่ยนเป็นคนละคนในชั่วขณะเดียว

“แล้วนี่แปลว่ามีคนเข้ามาทำร้ายจริงๆ หรือ ใครมันจะเข้ามาขโมยของหรือยังงัย มั่นรู้ว่าเสกเก็บของมีค่าอะไรไว้หรือเปล่า”

เขาไม่ตอบ ได้แต่มองคนถามด้วยสีหน้าเฉยแต่ประกายตา วาววับจนอีกฝ่ายขยับตัวอึดอัด คุณสุขสันต์ต้องเรียกเตือน

“เสกจะ อาอชถามว่าลูกเก็บของมีค่าอะไรไว้หรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“ลูกพอจะจำหน้าเจ้าผู้ร้ายได้ไหม”

รอยยิ้มจางๆ ที่มุมปากทำให้ อชชา วันดี และอนัจจร้อนใจหันมองหน้ากัน เสียงถามห้วนไหว

“หมายความว่าจำได้หรือ...!”

เขาไม่ตอบ ลูกขึ้นยืนคือๆ “ผมจะไปนอนละ”

“คุณเสกคงเหนื่อยแล้ว” พรรณศจีลุกตามอย่างออกจะโล่งใจ เหมือนกันที่จะได้ออกจากกลุ่มผู้ใหญ่ที่มองเธอด้วยสายตาแปลกๆ

“แล้วนี่จะแจ้งตำรวจไหม”

“ไม่ต้องแจ้งหรือครับ” พุดแล้วร่างสูงก็เดินออกไปจากกลุ่ม พรรณศจีกระวีกระวาดลูกตาม

ก่อนจะขึ้นบันได ชายหนุ่มหยุดหันมามองพิมพ์สมรเหมือนจะรอคอย หากพอเห็นเธอได้แต่มองตามเฉย ไม่มีท่าทีว่าจะขยับลูกตาม เขาก็ก้าวยาวๆ ทีละสองขั้น ขึ้นบันไดหน้าตาเฉย โดยไม่เกาะราวทองเหลืองด้วยซ้ำ พรรณศจีรีบก้าวตามพลางร้องเตือน

“คุณเสก ค่อยๆ เดินคะ ยังไม่สบายประเดี๋ยวก็ตกบันไดหรือตกตายจริง ทำไม่ถึงไวอย่างนี้....”

คุณสุขสันต์ส่ายหน้ากับน้องชายน้องสะใ้วของสามี

“ทำไมเสกถึงยืนยันไม่ให้แจ้งตำรวจก็ไม่รู้ หรือว่าจะเป็นเพราะสมองเลอะเลือน อชชาเราควรแจ้งความหรือเปล่า”

“อย่าดีกว่าครับ พี่สุขสันต์ แจ้งตำรวจก็วุ่นวายเปล่าๆ มีร่องรอยอยู่บ้างก็แค่รอยดินไม่กี่แห่ง แค่นี้คงจับใครไม่ได้”

“แล้วถ้ามันมาอีกล่ะ”

“เราเปลี่ยนยามรักษาความปลอดภัยดีกว่า บริษัทนี้มันทำงานกันแย่มาก เกิดเรื่องซ้ำๆ ไม่รู้ว่ากี่ครั้งที่หนแล้ว”

“ตั้งแต่จะแต่งงานก็เกิดเรื่องมาเรื่อย...”

คุณวันดีเปรยอย่างจงใจ คุณสุขสันต์มองหน้าน้องสะใ้ว

“นี่คงไม่เกี่ยวกับเรื่องแต่งงานละมัง”

“ก็ไม่รู้หรือคะ”

คุณวันดีทำสีหน้าท่าทีเหมือนอยากจะถูกออกมาเติมทน คุณอชชาทำเหมือนจะห้ามและอนัจจก็ทำที่ขยับกายอย่างอึดอัดทำให้อีกฝ่ายยิ่งสงสัย

“เอ๊ะ มีอะไรกันหรือ”

“คืออย่างนี้คะ คุณพี่...”

“ไม่เอาหน้า คุณอย่าพูดดีกว่า”

คุณสุขสันต์สงสัยเป็นที่สุด “อย่าพูดอะไรหรือ”

พิมพ์สมรเองก็คอยฟังอย่างอยากรู้ อชชาขยับตัวไปมา แล้วบอกเธอว่า

“งั้นพริ้ม ออกไปก่อนก็แล้วกัน”

คุณวันดีขัดสามีว่า “พริมนั้นแหละควรอยู่ด้วย เรื่องของพี่สาวตัวเอง พริ้มต้องรู้ดีทุกอย่างอยู่แล้วจริงไหม”

“เอ๊ะ นี่มันเรื่องอะไรกัน..! ไหนรีบๆ บอกมาซิ ฉันทนอยากรู้เรื่องเต็มที่แล้ว” คุณสุขสันต์เสียงดังอย่างหมดความอดทน

พอเดาออกว่าผู้ใหญ่จะพูดถึงพี่สาว พิมพ์สมรก็รู้สึกอึดอัด

ขึ้นมาทันที “เอ้อ ถ้าอย่างนั้นพรีมออกไปก่อนก็ได้ละคะ”

“ไม่ได้ พรีมต้องอยู่ด้วย..!” คุณสุขสันต์เสียงเข้ม
“เฮอะ ไหนมีอะไร ว่ามาซิ”

คุณอ๊ชชายยับตัวเหมือนหาจุดจะขึ้นต้น ขณะที่พิมพ์สมรก็อึดอัด กระสับกระส่ายไม่สบายใจ ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรเธอก็ไม่ยอมมีส่วนร่วมรับรู้ ถ้าแม่กับพรรณศรีจู้เรื่อง เธอกองหาข้อแก้ตัวไม่ได้

“เอ้อ ไม่ทราบว่าคุณสุขสันต์รู้หรือเปล่าครับว่า... พรรณติดต่อกับคนอื่นอยู่”

“ที่ว่าติดต่อกับคนอื่นนี่หมายความว่ายังไง ฉันรู้ว่าพรรณเคยมีแฟนแต่ว่าเลิกกันไปแล้ว ก็เขาเป็นคนสวยมีคนมาชอบหลายคน ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร”

“ใช่ครับ ถ้าเป็นแค่นั้นก็ไม่ใช่อะไรแปลก แต่พืสุขสันต์คงไม่รู้ว่าแม้แต่ในระยะหลังๆ นี้ พรรณก็ยังไปพบผู้ชายอีกคนหนึ่งอยู่ตลอดเวลาเหมือนว่าเป็นคนรักกัน แม้แต่เมื่อคืนนี้ที่มีคนเข้ามาทำร้ายเสก พรรณก็ไปอยู่กับผู้ชายคนนี้”

“ฮ่า อะไรกัน..! ทำไมอ๊ชกล่าวหาหลานอย่างนั้น”

“ผมไม่ได้กล่าวหานะครับ” เขาทำเสียงขรึม “ผมมีหลักฐานยืนยันด้วย”

“หลักฐานอะไร”

อ๊ชชายยกหน้ากับลูกชาย อดจู้จี้หันไปหยิบกระเป๋าใบเล็กที่ถือติดตัวมาเปิด ดึงซองกระดาษออกมา ทั้งคุณสุขสันต์และพิมพ์สมรมองตาไม่กระพริบ

ภาพที่ถูกดึงออกมาวางคลี่ขยายออกตรงหน้าทำให้คุณสุขสันต์อุทานเสียงสั้น “ตายจริง นี่มันอะไรกัน..!”

มือสั้นๆ เอ๋อมไปแตะไล่ภาพจนกางขยายออกไป เธอหยิบขึ้นมาดู ใบหน้าเป็นสีเข้มขึ้นด้วยความโกรธขณะที่พิมพ์สมรก็หน้าซีดลงทุกที เป็นภาพชายหญิงสีหน้าระรื่นอยู่ในอิริยาบถต่างๆ บางรูปเกาะเกี่ยวกอดตระกอง บางรูปจูบแก้มจูบปากอย่างคนรัก

“พรีม...! อธิบายมาซิ...!” คุณสุขสันต์เสียงเข้มจัด

อีกฝ่ายสะดุ้งสุดตัว “อู๊ย... เอ้อ... คือว่า... เอ้อ... แบบว่าภาพพวกนี้ถ่ายมาตั้งแต่สมัยไหน ใครเป็นคนถ่ายคะ มันอาจเป็นภาพสมัยโบราณมาแล้วก็ได้”

คุณวันดีรีบรูดไล่ “ภาพโบราณหรือ ดูทรงผมซิ เหมือนตอนนี่ไม่มีผิด ดูเสื้อผ้าก็ได้ว่า คุณตาใหม่ เอ้า งั้นดูรูปนี้ซิ.....” เธอคุ้ยหารูปที่ต้องการจนมือไม้สั่น “แหวนหมั้นไซหรือเปล่า.....”

ภาพที่เห็นแหวนเพชรเม็ดใหญ่ทำให้พิมพ์สมรหมดทางจะเถียง “งั้นใคร... เอ้อ... ใครถ่ายภาพพวกนี้คะ ถ่ายทำไม”

คุณอ๊ชชายพูดว่า “ใครถ่ายก็ช่างเถอะ แล้วไม่ต้องถามว่าถ่ายทำไม พรีมว่าไม่ดีหรือที่ทุกคนจะได้รู้ความจริงไม่หุหนวกตาบอด”

“พรีมรู้ทุกอย่างใช่ไหม แล้วทำไมไม่บอกป้า แล้วแม่เราละรู้หรือเปล่า ทำไมถึงปิดบังกัน” คุณสุขสันต์พูดโกรธๆ

“อู๊ย พรีมจะรู้อะไรละคะ ก็ไม่ใช่ตัวพรีมซักหน่อย แม้ยังไม่รู้ใหญ่เลย เอ้อ บางทีมันอาจเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกันก็ได้ อาจมีใครคิดไม่ดีแกล้งพี่พรรณ.....”

“ใครจะแกล้งพรรณศรีทำไมกัน พวกเรามีแต่เห็นใจพืสุขสันต์กับสงสารเสกกลัวว่าจะถูกหลอกก็เลย...” คุณวันดีเกือบโพล่งออกมา

“ผมว่าค่อยๆ พูดกันดีกว่า โวยวายไปก็ไม่มีประโยชน์”

คุณอ๊ชชายรีบขัดเหมือนปรามอย่างเป็นธรรมชาติ

คุณสุขสันต์รำพันว่า “แม่พรรณนะแม่พรรณ เสียงแรงจนรักไว้ใจ ฉันอ้อมมาแต่เล็กคิดว่าเป็นลูกเป็นหลานในไส้.....”

“คุณป้าขา.....”

“เราก็ก่อนกัน คบคิดกันดีนี่” เสียงเอ็ดทำให้หญิงสาวหน้าเงื่อน

“เงินไม่เข้าใครออกใครหรอกคะ คุณพื มินาชิ ถึงเร่งจะให้จดทะเบียนสมรสสัก”

“ฉันไม่นึกเลย.....” คุณสุขสันต์เสียงสะท้อนอย่างเสียใจ

“จัดการให้เด็ดขาดไปเลยดีกว่าคะ คุณพื”

สตรีเจ้าของบ้านสั่งพิมพ์สมรเสียงเคียด “ไปเรียกพี่สาวเธอมาซิ แม่พรีม”

“แต่ว่า....”

“ไม่ต้องมีแต่ ไปเดี๋ยวนี้”

พิมพ์สมรไม่เคยถูกคุณสุขสันต์เอ็ดเสียงเขี้ยวมาก่อน นี่เป็นครั้งแรกและทำให้เธอวิตกหวาดหวั่นเป็นที่สุด เธอเดินตัวลีบขึ้นมาบอกพรรณศจีอ่อยๆ

“คุณป้าให้หาพี่พรรณ”

“มีอะไรอีกล่ะ” สาวสวยทำท่าที่เบื่อหน่าย แปลกใจที่ไม่ได้คำตอบนอกจากสีหน้าเจื่อนไร้สี เธอหันไปพูดอย่างเอาใจชายหนุ่ม

“ประเดี๋ยวพรรณกลับมาจะคะ คุณเสก... พริม จะไปด้วยกันหรือเปล่า”

“พริมไม่ไปดีกว่า” เสียงตอบอ่อยเต็มที ทั้งยังก้มหน้างุด

“งั้นก็ไปห้องเธอเถอะ คุณเสกเหนื่อยจะพักล่ะ”

เธอถอยกลับอย่างว่าง่าย ไม่ทวงไม่ถามว่าทำไมที่แต่ก่อนพรรณศจีคอยเรียกให้เธออยู่กับพี่เชย มาตอนนี้กลับไล่ไม่ให้ใกล้ชิด

พอเข้าห้องเธอก็ดึงกระเป๋าเสื้อผ้ามาเปิดทางออกเตรียมเก็บข้าวเก็บของ เสียงจากห้องข้างล่างดังแว่วขึ้นมาถึงห้องข้างบน บอกให้รู้ว่าการซั๊กฟอกดำเนินไปโดยพรรณศจีเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

หญิงสาวถอนใจอย่างเจ็บปวด ที่สุดมันก็จบลงแบบนี้ สงสารแม่ที่นอกจากผิดหวังไม่ได้ลูกเขยเศรษฐีแล้วยังต้องผิดหวังกับเพื่อน เสียตายความรักความผูกพันและไว้วางใจที่มีต่อกันมานาน...

ขาดกันตรงนี้แล้วก็ไม่รู้ว่าจะต่อกลับคืนได้อีกตรงไหน

ร่างที่บอบสูงใหญ่เข้ามาเฝ้ามองเงียบๆ พิมพ์สมรกำลังหยิบเสื้อผ้าออกจากตู้หันมาเห็นก็สะดุ้ง แต่ไหนแต่ไรเขาไม่เคยมาเงียบๆ อย่างนี้จะอีกทีก็ครีครวมิให้รู้ตัวล่วงหน้าเสมอ

“อ๊วย คุณเสก ทำไมเข้ามาเงียบๆ”

“กำลังทำอะไร” เสียงถามทุ่มขรึมมีจิ้งหะจะโคน ไม่ใช่เปล่งดังเกินพอดีไม่มีจิ้งหะ ลงลิ้นไม่ถูกที่อย่างที่เคยเป็น

“เก็บของ... พริมกับพี่พรรณคงต้องไปจากที่นี่แล้วละ”

“ทำไม”

เธอหยุดคิดหาคำพูด สีหน้าอ่อน เดินเข้ามาจับแขนเขา

“คุณเสกคงต้องเสียใจ... แต่เรื่องจริงก็คือพี่พรรณ... เอ่อ...

พี่พรรณเค้า... แบบว่าเค้ารักคุณเสกก็จริงหรอก แต่ว่าเค้ามี... เอ่อ... มีเพื่อนสนิทที่ทำให้เค้าทำตัวลำบาก...”

“มีผู้ชายอื่นใช่ไหม”

“เอ่อ... ก็ใช่... แต่ว่า...”

“ก็ช่างเขาปะไร” เสียงเขาไม่ใส่ใจ

พิมพ์สมรแปลกใจ “คุณเสกไม่โกรธหรือ”

“ทำไมจะต้องโกรธ”

“อ้าว... ก็... ก็...”

“มนุษย์ก็อย่างนี้” เสียงเขาปลงสมเพช

เธอทำตาปริบๆ มองอีกฝ่าย ใบหน้าสะอ้านคมขรึมเฉียบเฉย มันคงดูดี ถ้าไม่มียิ้มอ่อนที่มุมปากสีสดติดกับไรเคราสีเขี้ยวๆ

“แต่ว่าคุณป้าโกรธมาก พริมว่าคงต้องเกิดเรื่องแน่ๆ พริมถึงต้องเตรียมเก็บของ ประเดี๋ยวคงต้องช่วยพี่พรรณเก็บด้วย”

“ไม่ต้องไปไหนหรอก อยู่ที่นี้แหละ”

“คงไม่ได้หรอกนะ คุณเสก”

“ต้องได้ซิ”

ร่างสูงหันเดินออกจากห้อง พิมพ์สมรเดินตามออกมา เห็นหลังไหล่ตั้งตรงเลื่อนปรูดลงบันไดเร็วเหมือนมีเครื่องยนต์ที่นุ่มสนิทติดอยู่ที่ขา เธอได้ยินเสียงพรรณศจีสะอื้นกระซิกแก้ตัวดังแว่วอยู่ในท่ามกลางน้ำเสียงรุกไล่ขุ่นเคืองของพวกผู้ใหญ่

“มีเรื่องอะไรกันครับ”

เสียงพวกผู้ใหญ่แย้งกันรายงาน

“ผมขอให้อยู่ดีเรื่องนี้เดี๋ยวนี้” น้ำเสียงชายหนุ่มราบเรียบแต่ก็เฉียบขาด “ไม่ว่าจะมีเรื่องอะไร ผมจะจัดการของผมเอง ทุกคนไม่ต้องมายุ่ง”

เขาจับแขนพรรณศจีดึงให้ลุกขึ้นเดินตามออกมา

แล้วเรื่องก็จบลงง่ายๆ.....